

Arrest

nr. 102 538 van 7 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Boliviaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 december 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt op 27 februari 2012, in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een geldig visum type C, België binnen. Zij biedt zich op 1 maart 2012 aan bij de administratieve diensten van de stad Oostende, alwaar zij in het bezit wordt gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 26 mei 2012.

1.2. Op 10 mei 2012 leggen verzoekster en haar partner een verklaring van wettelijke samenwoning af te Oostende.

1.3. Verzoekster dient op 14 mei 2012 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 25 oktober 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 13 november 2012 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.05.2012 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Boliviaë

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn / haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Skype gesprekken en Msn berichten waarvan de oudste dateert van september 2010.*
- Foto's met handgeschreven datum*
- Een factuur van een museum zonder namen van betrokkenen.*
- Toelichting van betrokkenen betreffende hun duurzame relatie.*
- Mailverkeer waarvan de oudste dateert van september 2010.*
- Telefoonrekeningen waarvan de oudste dateert van oktober 2010.*
- Gsm-berichten, waarvan de oudste dateert van december 2010.*
- Vliegtuigtickets, waarvan de oudste dateert van december 2010.*

De verschillende voorgelegde bewijzen zijn onvoldoende bewijs dat betrokkenen elkaar tenminste twee jaar kennen en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Immers, de oudste voorgelegde bewijzen dateren van september 2010, terwijl de aanvraag werd ingediend in mei 2012. Geen van de bewijzen is bijgevolg afdoend om aan te tonen dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar kenden voorafgaand aan de aanvraag. Daarnaast hebben betrokkenen evenmin aangetoond dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Betrokkenen hebben bijgevolg op onvoldoende wijze aangetoond een stabiele en duurzame relatie te hebben.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Aangezien in het opschrift van het verzoekschrift slechts melding gemaakt wordt van een verzoek tot nietigverklaring en verzoekster pas in de tekst van het verzoekschrift aangeeft ook een verzoek tot schorsing te willen inleiden, dient gelet op de bovenvermelde wetsbepaling huidig verzoekschrift geacht te worden slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Tengevolge van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vr.W. 15.12.1980, dient de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen en de bestreden beslissing moet op afdoende wijze de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

Deze vereiste als beginsel van behoorlijk bestuur omhelst tevens dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt, quod in casu est, precies, volledig en relevant is (R.v.St, nr. 55056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De formele motiveringsplicht moet verzoekster toelaten te begrijpen waarom de bestreden besl[i]ssing lastens haar werd genomen zodat zij met kennis van zaken het thans ingestelde rechtsmiddel kan aanwenden.

Aangezien verweerster motiveert dat (onderdelen met eigen cursivering en onderlijning in het bijzonder gevisieerd) :

« De verschillende voorgelegde bewijzen zijn onvoldoende bewijs dat betrokkenen elkaar tenminste twee jaar kennen en elkaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen. Immers de oudste voorgelegde bewijzen dateren van september 2010, terwijl de aanvraag werd ingediend in mei 2012. Geen van de bewijzen is bijgevolg afdoend om aan te tonen dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar kenden voorafgaand aan de aanvraag.

Daarnaast hebben betrokkenen evenmin aangetoond dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkenen hebben bijgevolg op onvoldoende wijze aangetoond een stabiele en duurzame relatie te hebben. »

en zij hieraan de sanctie koppelt van naar luid waarvan :

« Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen. »

spreekt verweerster in haar motivering zichzelf tegen aangezien zij eerst op 25.10.2012 in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet aantoont dat zij haar Belgische partner 'tenminste twee jaar kent' om dan verder in dezelfde motivering te stellen dat 'geen van de bewijzen is bijgevolg afdoend om aan te tonen dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar kenden voorafgaand aan de aanvraag'.

Aangezien verweerster zich aldus voorziet van een tegenstrijdige m[oti]vering, zij in elk geval bij afwezigheid van een afdoende motivering, niet wettig motiveert en zij daarenboven aan haar motivering een voor verzoekster dermate zwaarwichtige sanctie koppelt, dient in elk geval te worden besloten dat de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen niet is voldaan, zodat de bestreden beslissing om deze redenen alleen al dient te worden vernietigd."

3.1.2. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), gesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie, nu verzoekster niet op afdoende wijze aantoonde een duurzame en stabiele relatie met haar partner te onderhouden. Meer specifiek wordt gesteld dat op grond van de bij de aanvraag voorgelegde stukken, waarvan de oudste dateren van september 2010, niet blijkt dat verzoekster en haar partner elkaar voorafgaand aan de aanvraag reeds twee jaar kenden en dat hieruit evenmin blijkt dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing een tegenstrijdige motivering bevat doordat enerzijds wordt gesteld dat verzoekster niet aantoont dat zij haar Belgische partner "tenminste twee jaar kent" en anderzijds wordt gemotiveerd dat "geen van de bewijzen bijgevolg afdoend [is] om aan te tonen dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar kenden voorafgaand aan de aanvraag", merkt de Raad nog op verzoekster geen verdere toelichting verstrekt over de wijze waarop deze motiveringen volgens haar tegenstrijdig zouden zijn. In zoverre zij een tegenstrijdigheid ziet in het gegeven dat de precisering dat de partners elkaar twee jaar dienen te kennen 'voorafgaand aan de aanvraag' niet steeds wordt vermeld, kan de Raad enkel opmerken dat op grond van dit gegeven nog geen tegenstrijdigheid in motivering kan worden aangenomen. Er wordt immers op duidelijke wijze vastgesteld dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij en haar partner elkaar reeds twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag, zodat op duidelijke wijze wordt aangegeven op welke wijze verweerder deze termijn van twee jaar telt.

Er blijkt verder evenmin op welke wijze uit het gegeven dat verzoekster het besluit in de bestreden beslissing als te zwaarwichtig beschouwd, volgt dat de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede en derde middel, die samen worden behandeld, de schending aan van artikel 10, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht de middelen als volgt toe:

“[...] terwijl verzoekster in haar aanvraag dd. 14.05.2012 wel degelijk heeft aangetoond (zie de vermelding dat verzoekster als bewijs heeft voorgelegd - Toelichting van betrokkenen betreffende hun duurzame relatie - thans stuk 2) dat zij en haar Belgische partner ‘elkaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen’, aangezien de bewijzen werden medegedeeld aan verweerster betrekkelijk de ontmoetingen van 13.12.2010 tem 13.01.2011, 09.05.2011 tem 06.08.2011 en 29.11.2011 tem 26.02.2012, waarna verzoekster op 26.02.2012 terug naar België reisde met haar Belgische partner met aankomstverklaring te Oostende en registratie van de wettelijke samenwoning op 10.05.2012.

Hieruit blijkt dus onomstotelijk dat verzoekster en haar Belgische partner wel degelijk voorafgaandelijk de aanvraag dd. 14.05.2012 elkaar driemaal ontmoet hebben en deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen, zodat in elk geval ook dient te worden besloten dat verweerster thans zowel art. 10 § 1, 5° Vr.W. 15.12.1980 als de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginsel van behoorlijk bestuur schendt, zodat om ook deze redenen de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

[...]

Aangezien verzoekster en haar Belgische partner elkander in werkelijkheid kennen van 10.09.2010 met een eerste fysieke ontmoeting te Bolivië op 13.12.2010 en zij gelet op het verblijf van de Belgische partner te Bolivië bij verzoekster sinds 29.11.2011 tem 26.02.2012 en het ononderbroken daaropvolgend verblijf van verzoekster bij haar Belgische partner te België sinds 26.02.2012 tot op heden, dient te worden aangenomen dat verzoekster en haar Belgische partner minstens op 25.10.2012 (datum van de bestreden beslissing) en dit minstens sinds 13.09.2012 elkaar tenminste twee jaar kennen en elkaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen en dat zij daarenboven vanaf 29.11.2012 als partners één jaar ononderbroken (zullen) hebben samengeleefd, is het thans onredelijk van verweerster om op 25.10.2012 te besluiten dat verzoekster en haar Belgische partner bijgevolg op onvoldoende wijze hebben aangetoond een stabiele en duurzame relatie te hebben, quod non.

Volgens verweerster zou verzoekster en haar Belgische partner thans op een onvoldoende wijze aangetoond hebben een stabiele en duurzame relatie te hebben, terwijl nazicht van de historiek van de stabiele en duurzame relatie tussen verzoekster en haar Belgische partner en gelet de voorgelegde bewijsstukken in alle redelijkheid maar één ding aantonen en dat is verzoekster en haar Belgische partner wel degelijk een stabiele en duurzame relatie hebben en dat verweerster enkel gelet op art. 52 van het Vreemdelingenbesluit van 08.10.1981, naar luid waarvan [...]:

'Art. 52 § 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats; ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. [...]'

reeds op 25.10.2012 een onredelijke beslissing heeft genomen aangezien op respectievelijk 10.09.2012 verzoekster en haar Belgische partner elkander twee jaar kennen en zij op 29.11.2012 ook reeds een jaar ononderbroken samen zullen hebben geleefd, zodat de thans bestreden beslissing ook redelijkheidsbeginsel als algemene beginsel van behoorlijk bestuur schendt en dus dient te worden vernietigd.”

3.2.2.1. Waar verzoekster een schending van artikel 10, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet aanhaalt, merkt de Raad op dat deze wetsbepaling betrekking heeft op de voorwaarden tot gezinshereniging met

een onderdaan van een derde land, daar waar verzoekster een aanvraag indiende tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of een Belg en er bijgevolg dient te worden aangenomen dat zij valt onder de *lex specialis* van de artikelen 40bis van de Vreemdelingenwet al dan niet in samenhang gelezen met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

3.2.2.2. Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een burger van de Unie of een Belg, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de burger van de Unie of Belg een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, 2°, a) van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

*“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat niet op een afdoende wijze het duurzaam en stabiel karakter van de relatie is aangetoond, nu onvoldoende bewijs voorligt dat de partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar driemaal hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of een gemeenschappelijk kind hebben. In de motivering van de bestreden beslissing wordt ingegaan op de verschillende stukken zoals aangebracht door verzoekster ter staving van haar verblijfsaanvraag.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster aangeeft, blijkt op grond van voormelde wetsbepaling duidelijk dat de voorwaarden dat de partners elkaar sedert ten minste twee jaar kennen of dat zij minstens één jaar hebben samengewoond dienen te zijn vervuld op het ogenblik van de indiening van de aanvraag. Verzoekster kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat deze voorwaarden, of één van deze voorwaarden, wel zou(den) zijn vervuld op het ogenblik van het nemen de bestreden beslissing en dat op deze grond de bestreden beslissing onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn.

Verzoekster betwist verder als dusdanig de vaststelling van verweerder niet dat zij en haar partner niet aantoonde dat zij elkaar reeds gedurende twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen. Integendeel geeft verzoekster zelf uitdrukkelijk aan dat het eerste contact dateert van 10 september 2010. Waar verzoekster nog stelt dat zij en haar partner elkaar wel reeds drie maal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen, merkt de Raad op dat verzoekster er hierbij aan voorbijgaat dat in artikel 40bis, § 2, 2°, a) van de Vreemdelingenwet op dit punt wordt voorzien in cumulatieve voorwaarden. Zo dient, opdat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie is aangetoond, vast te staan dat én de partners elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden én dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Verweerder kon in de bestreden beslissing op dit punt dan ook volstaan met de vaststelling dat niet is aangetoond dat de partners elkaar reeds twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag, zonder nog verder te motiveren over de vraag of er sprake is van drie ontmoetingen in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag en of deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.

Waar verzoekster daarnaast aangeeft dat *“zij daarenboven vanaf 29.11.2012 als partners één jaar ononderbroken (zullen) hebben samengeleefd”*, herhaalt de Raad dat de voorwaarde van één jaar ononderbroken samenwonen reeds dient te zijn vervuld op het ogenblik van de indiening van de

aanvraag. Daarenboven dient de Raad zich bij de beoordeling van de wettigheid van een administratieve beslissing ook te plaatsen op het ogenblik dat deze beslissing werd genomen (RvS 30 maart 1994, nr. 46.794), zodat de omstandigheid dat verzoekster van mening is dat zij thans wel zou voldoen aan de voorwaarden van de wet in geen geval tot de onwettigheid van de bestreden beslissing kan leiden.

In zoverre verzoekster verder nog lijkt aan te geven dat verweerder de *in casu* bestreden beslissing niet op 25 oktober 2012 kon nemen, doordat zij – overeenkomstig artikel 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit – recht had op een attest van immatriculatie met een geldigheidsduur van zes maanden, merkt de Raad op dat dit attest van immatriculatie louter tot doel heeft de aanvrager te voorzien van een tijdelijke verblijfstitel in afwachting van een beslissing ten gronde omtrent de aanvraag en geenszins de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris ontnemt om reeds binnen deze termijn over te gaan tot de *in casu* bestreden beslissing. Er dient, gelet op artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, te worden aangenomen dat deze termijn van zes maanden vanaf de aanvraag enkel duidt op de uiterste termijn waarbinnen de beslissing dient te worden genomen. Bij de aanvraag werd verzoekster ook gevraagd om binnen de drie maanden, en ten laatste op 14 augustus 2012, alle vereiste stavingstukken over te maken. Overeenkomstig artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit kan het attest van immatriculatie worden ingetrokken wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris het recht op verblijf niet erkent.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster eveneens geschonden acht – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het tweede en derde middel zijn ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS